

F.C. Roze Noppen

F.C. Roze Noppen

Norah Lee

Schrijver: Norah Lee
Coverontwerp: Norah Lee
ISBN: 9789463988384
© 2020, Norah Lee

H1

In de verte ziet Sophie een meisje met bruine krullen op haar fiets tegen het bruggetje leunen. Ze herkent de krullen van haar beste vriendin meteen. Ze had ze vroeger al. Een hele mooie volle bos krullen. Net als haar moeder. Sophie kent Julia al sinds de kleuterschool. Vanaf de eerste dag klikte het meteen al. Ze speelden altijd samen op school. Na school speelden ze ook bij elkaar. De ene keer bij Sophie thuis en de andere keer bij Julia. Een soort Yin en Yang. Ze hielden elkaar vanaf het eerste moment in evenwicht en zijn sindsdien onafscheidelijk. Beide hebben ook de helft van het Yin Yang teken als kettinkje om hun nek hangen. Geen hartjes of bloemetjes. Dat vonden ze allebei te tuttig. Iets leuks, iets bijzonders, iets wat echt hun ding is. Daar waren ze naar opzoek toen ze de stad in gingen om iets te kopen dat hun vriendschap symboliseert. Julia vertelt alles aan Sophie en andersom ook. Het was dan ook geen verrassing dat ze ook naar dezelfde middelbare school zouden gaan. Sophie trapt stevig door en komt dan ook het bruggetje op fietsen.

‘Hè hè, ben je daar eindelijk?’ Julia draait zich om naar Sophie. ‘Ik heb er echt zin in.’ zegt ze. ‘Heb je je gymtas bij je?’ ‘Ja.’ zegt Sophie. ‘Ook lekker, de eerste dag en dan gelijk gymmen’ zucht ze.

‘Daar heb ik echt zó geen zin in.’

Julia zet zich handig af en samen met Sophie fiets ze het bruggetje af, het fietspad op.

‘Hoelang is het eigenlijk fietsen?’ vraagt Sophie.

‘Volgens de SnelsteRouteApp ongeveer 25 minuten.’ antwoordt Julia.

‘Dan mogen we wel opschieten.’ zucht Sophie.

‘Nou Soof, een beetje enthousiaster mag ook wel.’ Julia glimlacht.

Ze trappen stevig door.

Op het schoolplein is het druk, heel druk.

‘Jeetje, wat een chaos.’ zegt Sophie.

Ze fietsen het schoolplein op, maar door de drukte raakt Julia per ongeluk de fiets van een ander meisje met een lange blonde staart. Ze kijkt boos onder haar opgemaakte wimpers naar Julia. 'Kijk eens uit joh!' snauwt het meisje haar toe.

'S..S..Sorry' stamelt Julia.

Ze besluit het laatste stukje maar te gaan lopen en stapt van haar fiets af. Sophie volgt het voorbeeld van haar beste vriendin. In het fietsenhok is het ook druk. Sophie wijst naar een vrij plekje.

'Juu, kijk daar links.'

Ze zetten hun fietsen neer en doen ze op slot. Eenmaal binnen in de grote hal is de drukte er niet minder om. Alle leerlingen krielen onder luid geschreeuw door elkaar heen.

'Waar moeten we heen?' vraagt Sophie.

'Hm...moment.'

Julia pakt haar mobiel en opent de Klassenapp voor klas 1B.

'Lokaal 21.'

Sophie kijkt rond.

'Waar is dat?' vraagt ze.

Julia ziet bordjes boven de trap hangen.

'We moeten naar boven.' zegt ze.

De meiden banen zich een weg door de chaos. Op de trap duwen veel leerlingen tegen elkaar aan.

Na wat ellendebogenwerk zijn ze dan eindelijk boven. Ze lopen de gang in.

'Lokaal 20. Ah hier. 21.' zegt Julia enthousiast.

Ze gaan het lokaal in. Er zitten al wat jongens en meiden. Julia en Sophie zoeken een plekje uit aan de zijkant van het lokaal. Een beetje onwennig lopen ze tussen de tafels en stoelen door. Ze gaan zitten en doen hun jas uit. Er druppelen nog meer mensen het lokaal binnen.

'Triiiiiinngg!'

'Jesus, wat is dat voor herrie?' vraagt een jongen die achter in de klas zit.

'Dat, jongeman, is de schoolbel.'

In de deuropening staat een klein vrouwtje met kort bruin haar en een bril op.

‘Goedemorgen allemaal.’ zegt ze vriendelijk. ‘Best spannend hè? Zo’n eerste dag?’

Ze kijkt de klas rond en loopt met haar tas in de ene hand en een grote mok koffie in haar andere hand naar het bureau toe. De vrouw legt haar spullen op het bureau en haalt haar laptop uit de tas. Terwijl de laptop op start, loopt ze naar het bord en pakt een zwarte stift.

‘Ik ben Daniëlle Grondstra, jullie mentrix.’ zegt ze vrolijk.

Ze schrijft haar naam op het bord.

‘Welkom bij jullie eerste les op het Spinoza College. Weet iemand wie dat was, Spinoza?’ vraagt ze terwijl ze haar blik door het lokaal laat glijden. ‘Niet allemaal tegelijk graag.’ zegt ze lachend.

Niemand steekt zijn vinger op. De leerlingen kijken mevrouw Grondstra een beetje vragend aan.

‘Niemand?’ vraagt ze. ‘Spinoza was een filosoof. Hij pleitte in een van zijn vele werken voor vrijheid van godsdienst en van meningsuiting.’ vertelt mevrouw Grondstra opgewekt. ‘Maar goed, Geschiedenis, dat laat ik verder aan mijn collega, meneer Keizer over.’

Een lichte zucht van opluchting gaat door de klas. Er wordt op de deur geklopt.

‘Ik kon het lokaal niet vinden. Mag ik nog naar binnen?’

Mevrouw Grondstra kijkt op haar horloge.

‘Nou vooruit, omdat het de eerste les is. Maar dit is wel gelijk de laatste keer.’

Het meisje dat al bijna halverwege het lokaal staat lijkt verontwaardigd. Ze rolt met haar ogen en loopt langs Sophie en Julia naar een vrij plekje in de klas. Julia huivert.

‘Nee hè, zit zij uitgerekend bij ons in de klas?’ vraagt ze aan Sophie.

Sophie kijkt haar vragend aan.

‘Van daarnet, op het schoolplein.’ fluistert Julia.

Het meisje met de blonde paardenstaart gaat naast een donkerblond meisje zitten dat ze blijkbaar al kende.

‘Wat een bitch joh, die vrouw.’ mompelt ze tegen haar vriendin.

Mevrouw Grondstra vervolgt haar verhaal.

‘Ik houd het dit eerste mentoruur kort, maar volgende week duurt de les wel gewoon drie kwartier.’

Twintig minuten later mag de klas het lokaal verlaten. Sophie en Julia trekken hun jas weer aan en lopen naar de gang.

‘Wat hebben we nu?’ vraagt Sophie.

‘Gym’ antwoordt Julia.

‘Zullen we alvast de gymzaal zoeken?’ vraagt ze.

‘Prima.’ zegt Sophie.

Ze lopen naar beneden. Daar volgen ze de bordjes en worden een lange gang in gestuurd. Aan het einde van die gang zijn twee grote blauwe deuren. Sophie loopt naar de deuren toe en maakt de rechter deur open.

‘Ja, we zitten goed, hier is het.’ zegt ze.

Ze kijkt de grote ruimte rond. Op de blauwe vloer staan wat gymbankjes en tegen de grijze muren hangen een paar grote dikke matten en een klimrek. Bovenin de zaal zijn kleine ramen waardoor het licht naar binnen valt.

‘Nu alleen de kleedkamers nog, waar zijn die dan?’ vraagt Sophie.

‘Ah daar! Ik zie ze al. Kom, Soof.’

De meiden lopen ernaar toe en kleden zich om. Een beetje onzeker betreden ze de gymzaal.

‘Ik lijk wel een koe in dit broekje.’ klaagt Julia.

‘Dat ben je ook.’ zegt een stem achter haar.

Dan stoot het meisje dat eerder al te laat was tegen Julia aan.

‘Oh sorry.’ zegt ze op een gemene toon.

Sophie verbaast zich over haar gedrag.

‘Nou, doe es ff normaal joh.’ snauwt ze het meisje toe.

Julia lijkt met stomheid geslagen en kijkt nog een keer naar haar benen en haar gymbroekje. Het meisje loopt door naar haar vriendinnen.

‘Wie denkt zij wel niet wie ze is?’ vraagt Sophie geïrriteerd.

‘Dat is Britt’. De meiden draaien zich om en kijken recht in het vrolijke gezicht van Tim.

‘Ik heb bij haar op de basisschool gezeten. Ze is echt een rotwijf. Als je niet doet wat zij wil of niet lacht om haar grapjes wordt ze

heel gemeen. In groep 8 heeft ze een keer tijdens de gymles lijn in de gymspullen van een jongen uit onze klas gestopt. Zijn kleren zaten helemaal aan elkaar gekleefd. Hij kon er niets meer mee. En dat alleen omdat ze niet vanaf zijn telefoon iemand mocht bellen.’ Tim zucht.

Julia kijkt Sophie aan.

‘Wat een trut zeg, daar zou ik echt nooit bevriend mee willen zijn.’

Sophie kijkt haar vriendin aan.

‘Maar dat hoeft ook niet.’ gaat Julia verder. ‘Want ik heb jou al!’ Ze lachen allebei.

‘Ik vind haar eigenlijk wel een beetje lijken op die bitch uit *Orange High*. Hoe heet ze ook alweer?’

Julia denkt na.

‘Ja, ik weet wie je bedoelt. Die blonde, ehh, Jones?’ zegt Sophie.

‘Ja, Christine Jones.’ gaat Julia verder.

De meiden lachen ‘haha, nu je het zegt. Ze heeft er wat van weg, ja.’ Inmiddels zijn ook de andere leerlingen uit hun klas omgekleed in de gymzaal.

Dan klinkt er een fluitsignaal door de zaal.

‘Zo, dames en heren, komen jullie allemaal even hier in een rij staan?’

De gymleraar loopt de zaal door naar het midden.

‘Ik ben meneer Van ’t Hoff en ik ben benieuwd of jullie een beetje kunnen voetballen.’

De lange ietwat slungelige man met kort bruin haar kijkt de leerlingen aan.

‘Yes!’ klinkt het zachtjes.

Een aantal jongens kijken elkaar blij aan.

‘Nou, maak maar teams van 5. Hier heb ik de lintjes.’ gaat hij verder.

Na wat blikken heen en weer worden er vijf teams gevormd.

‘Jullie zijn team 1’ zegt meneer Van t Hoff.

Hij wijst naar het groepje van Sophie en Julia. In hun team zitten Tim, Samuel en Bram. Ze doen de blauwe lintjes om.

‘Goed.’ zegt de gymleraar als hij alle teams hun lintjes heeft gegeven. ‘We verdelen de zaal in tweeën. Aan deze kant speelt

team 1 tegen team 3.’ zegt meneer Van ‘t Hoff terwijl hij naar de linkerkant van de zaal wijst. ‘En aan deze kant speelt team 2 tegen team 4. Team 5 zit deze ronde op de bank.’

De teams lopen elk naar hun kant van de zaal.

‘Ik kan helemaal niet voetballen.’ zucht Sophie.

‘Zijn de teams klaar?’ vraagt Van ‘t Hoff luid. ‘Pffffffft.’

Het fluitsignaal klinkt door de gymzaal. Tim neemt de aftrap. Hij speelt de bal naar Samuel. Er komen twee jongens op hem afgerend.

‘Samuel! Hier!’

Hij schiet de bal vervolgens weer terug naar Tim. Samuel rent naar het doel en geeft aan dat hij de bal van Tim weer terug wil. Hij neemt de bal aan en dribbelt het laatste stukje naar het doel. Hij schiet de bal zo onder de benen van de keeper door. 1 – 0 Samuel juicht en rent op Tim af. Ze geven elkaar een high-five.

‘Zo doe je dat!’ zegt Samuel triomfantelijk.

Sophie en Julia staan nog wat onhandig in het veld. De keeper trapt de bal uit over het midden. Samuel neemt de bal handig aan, hij dribbelt naar voren, geeft een pass naar Tim en staat weer bij het doel. Tim neemt de bal aan en speelt hem weer naar Samuel. Samuel neemt hem aan, schiet op het doel en scoort weer. Hij rent weer naar Tim voor een high-five.

‘Hé! Wij doen ook nog mee hoor.’ roept Sophie.

Samuel lacht. ‘Voetbal is niks voor meisjes, laat het nou maar aan ons over.’

Hij rent weer weg naar de bal. Sophie staat even verontwaardigd te kijken.

‘Nou ja, waar slaat dat op?’

Sophie kijkt Samuel nijdig aan.

‘Jongens kunnen gewoon beter voetballen.’ antwoordt hij. ‘Ik heb in vijf minuten al twee keer gescoord, en jij?’ vraagt Samuel uitdagend.

‘Lekker makkelijk!’ antwoordt Sophie licht geïrriteerd. ‘Wij hebben de bal nog niet eens aangeraakt.’

‘Jullie vragen er ook niet om.’ zegt Samuel betweterig.

Sophie wil erop in gaan.

‘Niet doen, Soof!’

Julia kent dit gezicht van haar beste vriendin. Ze ziet dat Sophie steeds bozer wordt.

‘Hij is het niet waard joh!’

Tim probeert intussen met de bal langs zijn verdediger heen te komen maar het lukt hem niet. Hij ziet dat Julia vrij staat en schopt de bal naar Julia. In lichte paniek geeft Julia de bal een zet de verkeerde kant op.

‘Uit!’ roept een van de tegenstanders.

‘Zie je nou wel?’ zegt Samuel. ‘En daarom staat er ook een jongen op doel.’

Hij wijst naar Bram die de ballen van de tegenstander uit het doel moet houden. Sophie is nu nog geïrriteerder. De tegenstander gooit de bal in. Sophie pikt het niet langer en rent naar de bal toe. De bal komt bij een meisje van de tegenpartij. Ze wil hem naar een van haar teamgenoten schieten, maar Sophie weet de bal te onderscheppen. Ze passt de bal naar Tim en rent richting het doel. Tim zoekt naar Samuel, maar hij wordt door een van de verdedigers van team 3 tegengehouden. Dan kijkt hij naar Julia. Julia gebaart naar Sophie.

‘Sophie staat vrij!’ schreeuwt ze hem toe.

Tim ziet dat Sophie helemaal alleen bij het doel staat en hij schiet de bal naar haar. Sophie probeert de bal aan te nemen, maar door haar onervarenheid schiet de bal richting een jongen van het andere team. Sophie stuift op de bal af en nog voor dat de bal de jongen heeft bereikt weet Sophie de bal te onderscheppen. Ze draait zich, een beetje stuntelig, om en rent op het doel af. Even twijfelt ze nog, maar dan haalt ze haar rechterbeen naar achter, zwiept hem vervolgens weer naar voren en trapt de bal hard richting het doel. De keeper steekt zijn hand uit om de bal tegen te houden, maar hij is te laat. De bal schiet onder zijn arm door. 3-0. Sophie draait zich om naar Samuel. Ze grijnst, zegt niets en loopt langs hem naar de andere kant van het speelveld. Dan klinkt er een fluitsignaal.

‘Team 5 mag tegen team 4 en team 3 mag tegen team 2.’ zegt Van ’t Hoff luid. ‘Team 1, jullie mogen even uitrusten.’ gaat hij verder.

De teams maken zich klaar voor het volgende potje. Sophie en Julia lopen richting de bank.

‘Woo! Dat deed je goed!’ zegt Julia enthousiast tegen haar vriendin. ‘Ik wist niet dat jij een beetje kon voetballen’ zegt ze tegen Sophie.

‘Nee?’ lacht Sophie. ‘Ik ook niet’.

‘Een verborgen talentje.’ grapt Julia.

Ze lopen samen naar de zijkant van de gymzaal en nemen plaats op een van de houten gymbanken. Inmiddels zijn de andere teams aan hun volgende wedstrijd begonnen. Sophie en Julia kijken naar het veld voor hun waar team 5 tegen team 4 speelt. Er klinkt gejuich. Een van de meisjes uit team 5 heeft gescoord. Het meisje met een lange zwarte paardenstaart rent weer terug naar haar eigen helft. De keeper trapt uit en behendig neemt ze de bal aan. Ze dribbelt weer verder en speelt de bal over naar een jongen uit haar team.

‘Zij is ook best wel goed.’ merkt Sophie op.

‘Inderdaad!’ antwoordt Julia.

Ze kijken naar het meisje dat inmiddels weer is vrijgelopen. Ze krijgt de bal toegespeeld, dribbelt een paar meter, haalt uit en scoort weer. Weer klinkt een luid gejuich van haar teamleden. Dan blaast Van ’t Hoff op zijn fluitje.

‘Zo, dames en heren van 1b. Jullie hebben lekker gevoetbald.’ zegt hij. ‘Het is helaas alweer tijd, jullie mogen gaan douchen en aankleden. Tot volgende week.’

De leerlingen lopen naar de kleedkamers. Sophie en Julia lopen ook naar hun spullen. Het meisje uit team 5 gaat naast Sophie zitten. Het zweet druipt van haar rode gezicht af. Ze pakt een flesje water uit haar tas en gulzig klokt ze het in een keer naar binnen.

‘Volgens mij heb jij vaker gevoetbald.’ zegt Sophie.

Het meisje glimlacht snel.

‘Ik heet Sophie, en jij?’

‘Ik ben Nikki.’ hijgt het meisje.

‘Je was echt heel goed.’ zegt Sophie.

‘Dank je.’

De meiden gaan snel douchen en aankleden. Ze hebben vijftien minuten om fris bij hun volgende les te verschijnen.

H2

Het is vrijdag. De bel gaat en Sophie en Julia haasten zich naar buiten.

‘Eindelijk weekend!’ zegt Sophie opgetogen.

De eerste week als brugger zit erop. Samen fietst ze met Julia naar huis.

‘Ga jij nog wat doen?’ vraagt Sophie aan Julia terwijl ze van het schoolplein affietsen.

‘Ik ga morgen met mijn moeder de stad in.’ antwoordt Julia. ‘Ik moet even kijken naar nieuwe schoenen, deze kunnen echt niet meer.’ zegt ze terwijl ze haar rechtervoet van het pedaal haalt en aan Sophie laat zien.

‘Heb je zin om morgen mee te gaan?’

‘Ja gezellig!’ zegt Sophie.

Ze fietsen het bruggetje over en slaan linksaf. Aan het einde van de straat gaan ze rechtsaf en fietsen ze de straat van Sophie in. Ze rijden het poortje in en bij de vijfde deur stappen ze af. Sophie pakt haar sleutels en ze haalt de poort van het slot. Een voor een fietsen ze de tuin in. Dan lopen ze door de achterdeur naar binnen de woonkamer in.

‘Hallo meiden.’ klinkt het vanuit de keuken. ‘Hoe was school vandaag?’

Sophie doet haar jas uit en gooit die over een stoel.

‘Mja, goed hoor, niets bijzonders.’

‘Willen jullie wat drinken?’ vraagt Sophies moeder.

‘Hebben wij die appel-perzik?’ vraagt Sophie.

‘Ehmm, even zien’ mompelt haar moeder.

Ze doet de koelkast open en zoekt. ‘Ja, die hebben we.’

‘Lekker.’ antwoordt Sophie.

‘En jij, Julia?’

‘Doe mij ook maar een sapje.’

Sophies moeder pakt de glazen uit het kastje naast de koelkast en schenkt het sapje in. Ze pakt de koektrommel en zet het met de glazen op het dienblad. Intussen zijn Sophie en Julia op de grote lichtgrijze hoekbank gaan zitten.

‘Kijk eens.’ zegt de moeder van Sophie en ze zet de glazen op de teakhouten salontafel. Ze gaat er ook bij zitten en richt zich tot Julia.

‘En? Hoe vind jij het op de middelbare school, vast even wennen zeker?’ vraagt ze terwijl ze de koektrommel opendoet en de meiden een grote sprits-koek aanbiedt.

‘Ik vind het wel leuk, veel beter dan de basisschool’ zegt ze.

‘Ja, ik hoorde ook van Sophie dat jullie best een leuke klas hebben?’

De meiden knikken.

‘Gelukkig maar.’ zegt Sophies moeder. ‘Zeg, willen jullie voor mij zo even wat boodschappen doen?’ vraagt ze aan Sophie. ‘Ik moet nog wat afmaken voor m’n werk en ik moet dat voor zes uur naar m’n baas hebben gemaaild. En anders eten we zo laat.’ Sophies moeder werkt op de redactie van een populair maandblad. Haar moeder interviewt bekende Nederlanders over hun hobby’s en werkt dat uit tot een leuk verslag. Sinds een aantal maanden is er ook een digitale versie van het blad. Dat slaat zo enorm aan dat haar baas besloten heeft om niet twee maar vier interviews per maand te doen. Voor Sophies moeder betekent dat, dat ze veel kan werken. En dat doet ze dus ook.

‘Ja hoor, mam.’ antwoordt Sophie met volle mond. ‘Wat heb je nodig?’

‘Broccoli, een roomsausje en kipfilet. Aardappels heb ik nog.’ zegt ze. ‘Hier heb je m’n pinpas.’

Sophie kijkt naar Julia.

‘Juil, ga je mee?’

Haar vriendin knikt. Dan staan ze allebei op en pakken hun jas.

‘Jullie zijn schatten.’ zegt mama.

Ze lopen de voordeur uit. Het stukje lopen naar de winkel liepen ze al toen ze klein waren. Als ze thuis een klusje hadden gedaan kregen ze ieder een euro om daar een ijsje te halen. Ze lopen de straat uit en steken over.

‘Heb jij die opdracht voor Engels al af?’ vraagt Sophie.

‘Bijna, ik moet alleen nog de laatste alinea vertalen.’ zegt Julia.

‘Kan je me straks helpen als we terug zijn? Ik kom er echt niet uit.’ vraagt Sophie.

‘Is goed.’

Ze lopen het parkje door. Het parkje kennen ze op hun duim. Bijna elk weekend in de vakantie van de afgelopen jaren hebben ze hier gepicknickt op het veldje dat midden in het park ligt. Vroeger samen met hun ouders en de laatste twee jaar met z’n tweeën. In de zomer was het er altijd druk. Je moest vroeg naar het park gaan voor een plekje onder een van de bomen. Als de zon er volop scheen was het soms wel erg heet. De meiden lopen langs het veldje. Er wordt gevoetbald.

‘Hey Sophie!’ klinkt het vanaf het veldje.

Sophie draait haar hoofd richting het voetbalveld en ziet vlakbij het doel een meisje met een hoge paardenstaart naar haar zwaaien.

‘Hé, dat is Nikki.’ zegt Sophie tegen Julia.

‘Hoi!’ roept Sophie terug.

Nikki gebaart naar de jongens met wie ze aan het voetballen is, dat ze even moeten wachten met verder spelen. Ze rent naar Sophie en Julia toe.

‘We komen precies één speler te kort.’ zegt Nikki. ‘Heeft één van jullie misschien zin om mee te doen?’

‘Oh ja, leuk!’ antwoordt Sophie enthousiast.

Ze kijkt haar vriendin vragend aan.

‘Vind je dat goed?’ vraagt Sophie.

‘En je moeder dan? De boodschappen?’ helpt Julia haar herinneren.

‘Ah joh, een kwartiertje? Dat is toch niet erg? Ze is toch druk aan het werk. Die paar minuten zal ze niet eens merken.’

‘Als je het zeker weet?’ vraagt Julia.

‘Kom!’ zegt Nikki.

Ze neemt Sophie mee naar de jongens die op het veldje staan.

‘Jongens, dit is Sophie, een meisje uit mijn klas. Sophie, dit is Victor, mijn oudste broer. En dat is Robbert, de beste vriend van Victor.’

‘Hi!’ zegt Victor. ‘Zeg maar Vic hoor.’

Hij geeft Sophie een hand.

‘En wie is dat?’ vraagt Robbert wijzend naar de zijkant van het veld.

‘Dat is Julia, m’n beste vriendin.’

‘Wil je ook mee doen?’ schreeuwt Robbert naar de zijkant.

‘Oh, nee hoor. Ik kijk wel, daar ben ik veel beter in.’ zegt Julia lachend.

Robbert haalt zijn schouders op.

‘Ok.’ zegt hij.

‘Sophie, jij zit bij Nikki en Vic, en je speelt tegen mij en die twee gasten daar.’

Hij wijst naar twee jongens aan de andere kant van het veld.

‘Dat zijn Raoul en Dave, jongens van de voetbal. We zitten allemaal in hetzelfde team. Vic ook.’ zegt Robbert.

‘Nou, dames gaan we nog spelen of zal ik thuis wat stoeltjes en een pot thee met koekjes halen?’ vraagt Vic plagerig.

Sophie loopt achter Nikki aan naar het midden van het veld.

‘Wat zijn de regels eigenlijk?’ vraagt Sophie.

‘Je mag elkaar geen pijn doen en je moet zoveel mogelijk scoren!’ roept Victor.

Nikki trapt af. Ze wil de bal naar haar broer spelen. Nog voordat Victor de bal kan raken, komt Robbert op hem afgestormd. Victor probeert de bal bij zich te houden. Hij speelt de bal vooruit met zijn rechterbeen en stapt daarna met zijn rechterbeen voor de bal langs. Hij probeert hierna met de buitenkant van zijn rechterbeen de bal mee te nemen langs Robbert. Maar dat mislukt. Robbert pakt de bal af.

‘Heb je niks beters, maat?’ grapt hij.

‘Dat zag er cool uit!’ zegt Sophie.

‘Dat heet een overstap!’ schreeuwt Victor.

‘Alleen dit was een voorbeeld van hoe het niet moet!’ schreeuwt Robbert erachter aan.

Hij rent Victor voorbij en schiet op het doeltje waar Nikki als keeper voor staat. Hij haalt uit en hij schiet. Nikki plaatst haar voet recht voor zich op de grond. De bal ketst op haar onderbeen af en rolt naar links.

‘Haha heb JIJ niks beters, Ro?’ vraagt ze plagerig.

‘Hè hè, wat zijn we grappig.’ zegt hij beledigd.

Robbert rent achter de bal aan, pakt hem op en gooit hem weer in het veld. Sophie rent erop af en onderschept de bal. Ze dribbelt met de bal over de middenlijn en zoekt Victor. Victor is achter haar aangerend, maar Raoul blijft dicht bij hem, zodat hij de bal niet van Sophie kan ontvangen.

‘Lopen!’ schreeuwt Nikki vanuit het doel.

Sophie kijkt achterom en ziet dat Robbert in volle vaart op haar afkomt.

‘Lopen! Lopen!’ klinkt het weer vanuit het doel.

Sophie besluit de bal bij zich te houden en rent naar het doel. Net voordat ze uit wil halen heeft Robbert haar ingehaald en blokkeert hij haar schot. Robbert rent achter de bal aan en stuift op het doel van Nikki af. Sophie trekt een sprintje naar de andere kant van het veld. Inmiddels zijn bij Victor en Raoul de rollen omgedraaid. Raoul wordt nu door Victor verdedigd. Sophie rent naar Robbert. Ze wil proberen te voorkomen dat hij scoort, steekt haar been uit en tackelt hem. Door de vaart die Robbert maakt ziet hij het been van Sophie niet en komt hij met een harde smak tegen de grond aan. De bal rolt weg en Robbert blijft op de grond liggen. Hij grijpt met beide handen naar zijn linker scheenbeen.

‘Auuuuw!’ roept hij hard.

Sophie slaakt een kreet van schrik.

‘Gaat het?’

Geschrokken loopt ze naar hem toe en knielt naast Robbert op de grond.

‘Ahh!’ kreunt Robbert.

‘Kun je staan?’

Ze staat op en steekt haar hand uit naar Robbert. Hij pakt haar hand beet en Sophie trekt hem overeind. Robbert leunt met één arm op Sophie en probeert op zijn zere voet te gaan staan.

‘Nee, nee!’ kreunt hij.

Zijn gezicht vertrekt.

‘Het doet echt zeer!’

Sophie knikt met haar hoofd richting Julia.

‘Wil je niet even gaan zitten aan de zijkant?’ vraagt ze.

‘Ja, doe maar.’ zucht Robbert moeizaam.